

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

XI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Leikėja

I Kor. 15, 1-10.

BROLIAI, aš primenu jums Evangeliją, kurią jums skelbiau, kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite, kuria ir išganyti būsite, jei ją laikote taip, kaip jums skelbiau, nebent jūs būtumėte veltui įtikėję. Nes aš padaviau visų pirma, ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip sako Raštai; kad buvo palaidotas ir kad prisikėlė trečiąją dieną, kaip sako Raštai; kad pasirodė Kefui ir po to vienuolikai. Paskui jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių vienu kartu, kurių daugelis tebėra gyvi ir dabar, o kai kurie užmigo. Paskui jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. Visų paskiausia jis pasirodė man, lyg nelaiku gimusiam. Nes aš esu mažiausias tarp apaštalų, kurį nesu vertas vadintis apaštalu, nes aš

Evangelija

Morkaus 7, 31-37

ANUO metu: Jėzus, palikęs Tiro sritis, per Sidoną atėjo pas Galilėjos jūrą, eidamas Dekapolio krašto viduriu. Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir prašė jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: Effeta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jis jiems liepė niekam to nesakyti. Juo gi labiau jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė ir juo labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė, jis daro, kad kurtiniai girdi ir kad nebyliai kalba.

esu persekiojęs Dievo Bažnyčią. Bet Dievo malone aš esu tai, kas esu, ir jo malonė nebuvo manyje bergždžia.

B. Brazdžionis

TIKIU

Tikiu, o Viešpatie, į Tavo
Ramybę vargo dienoje,
Kas audroje Tavim alsavo, —
Ateis Ramintoja dvasia
Į širdis, liūdesio suspaustas,
Ir į paklydusius kelius,
Žaizdas pavers į džiaugsmo auksą,
Kad nebegrįžtum atgalios
Į ten, kur naktys viešpatavo,
Mirtis ir kančios ir tamsa...
Kas žemėj šioj dangum alsavo,
Apgaus jį Viešpaties šviesa.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS—THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$4.00 yearly, 5c a copy. Editor: Rev. V. Parulis, M.I.C.

Apie visuomenės gyvenimą

Iš Leono XIII enciklikos "Rerum
Novarum"

Apie žmogaus prigimtį

BAŽNYČIAI rūpi ne vien amžinieji atskiros žmogaus reikalai. Bažnyčia taip pat rūpi žmonių santykiai, kuriuose religinių bei dorinių priemonių pagalba yra be galo svarbi. Medžiaginiai ištekliai neišgelbės visuomenės, nenustatys gerų santykių tarp atskirų luomų, tarp darbdavių ir darbininkų. Tik krikščioniška dorovė ir religija gali tuos gerus santykius nustatyti, nes ji tik saisto žmonių gedulius ir neleidžia jiems laisvai šeiminkauti. Bažnyčia per 19 šimtmečių jau daug padarė neteisybėms ir vargui pašalinti. Todėl visuomenės gyvenimui tvarkyti Ji turi teisės tarti savo žodį.

Bažnyčia, teikdama nurodymų žmonių santykiams, išeina iš pačios žmogaus prigimties. Žmogaus prigimtis yra tokia, kad darbas ir vargai negali būti visiškai panaikinti iš žmonių gyvenimo. Jie yra surišti su žmogaus prigimtimi. "Žmogus turi nešti savo naštą: negalimas dalykas mūsų visuomenėje visus sulyginti," sako Leonas XIII minėtoje enciklikoje. Todėl bergždžios yra komunistų pastangos žmones sulyginti, nes tatau yra priešinga žmogaus prigimčiai. Juk visuomenės gyvenimas reikalingas įvairaus darbo, įvairių talentų, visokių sugebėjimų pradedant paprasčiausiu rankų darbu, baigiant sunkiausiu proto darbu.

Luomų sutarimas ir žmonių gerovė

Tačiau nežiūrint luomų skirtumų, jų sutarimas žmonių gerovei yra būtinas. Bažnyčia negali prileisti, kad didžiosios žmonių grupės — turtingieji ir biednieji grumtųsi tarp savęs žiaurioje kovoje. Tatau yra priešinga svei-

kam žmogaus protui ir prigimčiai. Kaip įvairios kūno dalys tarnauja bendrai viso kūno gerovei, taip ir atskiri luomai — turtingesnieji ir biednieji gali ir turi veikti visuomenėje sutartinai ir būti vieni kitiems naudingi.

Aukšta žmogaus vertė, kurią krikščionybė dar labiau išskėlė, reikalauja, kad darbdavys nelaikytų darbininko vergu. Nes darbas, kad ir sunkiausias žmogaus nežemina, tik žemina žmogų išnaudojimas pralobimo tikslais. Darbdavys privalo sudaryti sąlygas darbininkui religinėms pareigoms atlikti, pašalinti pavojų jo dorovei, leisti jam apsirūpinti šeimos reikalais. Didžiausia darbdavio pareiga — atiduoti darbininkui, kas jam teisingai priklauso.

Iš antros pusės reikia, kad darbininkas pilnai ir ištikimai atidirbtų, kas pažadėta laisvu noru ir teisinga sutartimi, neskriausdamas darbdavio ir nenkenkdamas jo turtui. Darbininkas turi teisės ginti teisėtus savo reikalus, bet be prievartos ir maišto.

Valstybės pareiga žmonių santykiams tvarkyti ir jų gerovei kelti

Be Bažnyčios ir religijos priemonių visuomenės gyvenimui tvarkyti ir jų gerovei kelti turi prisidėti atskiri žmonės ir valstybė, kaip organizuota visuomenė. Valstybės vedėjai įstatymais ir įstaigomis privalo padėti, kad valstybės ir pačių žmonių gerovė savaime plėtotųsi. Nes valstybės darbas nesiriboja vien išorinės tvarkos palaikymu ir saugojimu. Valstybės pareiga visokeriopai kelti krašto pažangą, sudaryti tinkamas sąlygas ir skatinti bei palaikyti atskiros žmogaus pastangas ir sugebėjimus. Tačiau Bažnyčia įspėja, kad tas valstybės darbas neperžengtų ribų. Pirmiausia valstybė neturi paglemžti

nei piliečių, nei šeimos teisių. Taip pat valstybė privalo lygiai ginti visų — turtingų ir beturčių teises, nes valstybės pareiga saugoti visų teises ir rūpintis visų gerove.

Darbininkų reikalais valstybė ypatingai turi rūpintis, nes jų padėtis yra skirtinga nuo kitų luomų. Valstybės pareiga yra pašalinti kylančius nesusi-pratimus tarp darbdavių ir darbininkų. Valstybė turi sudaryti sąlygas, kurios neprileistų prie streikų, kurie ir darb-daviams ir darbininkams yra žalingi. Religijos ir sveikatos sumetimais reika-linga nustatyti šventadienio poilsiai, pašalinti kliūtis darbininkų dorovei ir nesveikatai.

Valstybei lygiai turi rūpėti teisin-gas darbininkams atlyginimas už dar-bą. Darbas nėra paprasta prekė, kurią galėtų nustatyti konkurencija; darbas, nors jis ir laisvu susitarimu nustato-mas, yra žmogui būtinas. Todėl vien nuo laisvo susitarimo jis nepareina. Valstybė čia taip turi įsikišti, kad dar-bininkas gautų tokį atlyginimą, kokio reikalauja taupus ir padorus jo pragy-venimas. Teisingumas lieka sulaužytas ir tada, kai vargo spaudžiamas darbi-ninkas, nors ir laisvu noru, priims ma-žesnį atlyginimą. Darbininkams gali padėti reikalą išspręsti įvairios orga-nizacijos ir sąjungos.

Piliečiai ir darbininkai iš savo pu-sės gali ir turi dalyvauti visuomeninio klausimo išsprendime. Čia turi būti lei-džiama teisė organizuotis, nes toji teisė yra pačioj žmogaus prigimty. Organi-zacija paeina iš žmogaus noro sutelkto-mis jėgomis siekti to, ko atskiras ne-gali padaryti. Valstybė priešintis orga-nizacijoms gali tik tada, kai jų tikslas aiškiai nesiderina su padorumu, su tei-sybe, su visuomenės gerove. Bet vals-tybė čia turi būti labai atsargi, kad pri-sidengusi valstybės gerove, nepasidary-tų visuomenės gerovės varžytoja.

Tos organizacijos turi būti pagrįs-tos religija, josios dvasia, nes kitaip jos labai greitai iškriktų.

Įstatymų reikia klausyti tiek, kiek jie sutinka su sveiku protu, o per tai ir su amžinuoju Dievo Įstatymu, sako Popiežius Leonas XIII.

—o—

J. Augustaitytė - Vaičiūnienė

AR AŠ TAVE PAŽISTU?

O, Viešpatie, sakyki man, ar aš Tave pažistu?!

Stebiuos, kaip lekia saulė, žvaigždė žvaigždę veją,

Kaip kažkieno ranka galinga

Žiedais gražiausiais išpina šilkinę veją.

Ar apie Tave spręsti man paliepsi

Iš jūrų atdūsis, auksinių žemės vabalė-lių...

Ar iš nykių veidų, akių žydriųjų,

Kuriuose klaidžioja būriai dangaus še-šėlių...

Jei Tu esi baltam lelijos žiede,

Ir Tavo vardą saulės spinduliai garsina,

Aš dulkė Tavo vieškelį plačiųjų...

Ir mano lūpas Tavo garbei kažkas atra-kina,

Prikelk mane parpuolusią pas Tavo ko-jas,

Atskleisk užuolaidą, kur dega mano žvakė...

Jeigu mano diena iš Tavo amžių būtų,

Tai kam dienovydziais taip skaudžiai sielą plakė?

Sakyki, Viešpatie, ar aš Tave pažistu!

Slaptingoj laisvėj perlaužk amžių ribą—

Te grįžta žemėn nuogos mano dienos,

Te jų karūnos Tavo žvilgsnių atkaitoje žiba.

Jei liežuvis už dantų nenor tyliai gulėt, tai dažnai už jį galvai daug reik nukentėt.

Kun. R. Klumbys

"Dievas mano prieglauda ir stiprybė"

GYVENIME katalikas neišvengiamai susiduria vienokiu ar kitokiu būdu su žmonėmis, kurie yra arba nutolę nuo tikėjimo, arba išpažįsta kitą religiją. Kaip dažnai pasitaiko, kad ramiose pasikalbėjimuose iš netikinčiojo lūpų išsprunka prisipažinimo žodžiai: "Aš jums pavydžiū: kas tiki, tas turi būti laimingas".

Mirties kameroje su mirtininkais

1941 m. vasarą Šiauliuose vokiečiai sušaudė 34 lietuvius komunistus. Pro kalėjimo geležimis kaustytą langelį išsprūdo maldavimas: "Kunigo!" Atbėgusi moteris man tai pranešė. Nuėjęs pas ekzekuciją turėjusi įvykdyti vokiečių karininką nieko nelaimėjau, nes jis man ironiškai tarė: "Ką, komunistams kunigo! Jie tikėjimo nepripažįsta ir jie nėra to verti. Tėvažiuoja sau jie į pragarą!" Tačiau sumanių ir apaštališkos sielos žmonių pasišventimu aš pakliuvau į kalėjimą, nes jie papirko sargybinius, kurie mane įleido.

Nelengvas kunigui uždavinys guosti žmones, kurie už kelių valandų bus sušaudyti. Dievo malonė juos paveikė, ir visi, neišskyrus nė vieno, mirė amžinosios laimės vilties paguosti. Žmonės, kurie dar tik prieš pora savaitių rėkė, kad kunigus reikia iššaudyti, dabar su ašaromis iš dėkingumo ir susijaudinimo bučiavo kunigui rankas, kartodami vis tuos pačius žodžius: "Ačiū, kunigėli, angelėli!"

Nuernberg'o naciai

Prisimena man šia proga Nuernberg'o teisiameji. Vokiečių darbo ministras Dr. Ley, pasikoręs kalėjime, paliko raštelį su šiais įsidėmėtinais žodžiais: "Mes prašuvome, kadangi paniekinome 10 Dievo įsakymų" Žydų žudikas Streicher'is, protestantas, tas ir

gi prašė katalikų kunigo padėti jam pasimelsti. Gi Lenkijos skerdikas Frank atvirto į katalikų tikėjimą ir mirė nuostabiu ramumu. Tai buvo vyrai didžiausi katalikybės priešai.

Goethe's skundas

Štai ką yra prisipažinęs garsusis vokiečių genijus Goethe kitam žymiam vokiečiui Eckermann'ui 1824 m. Tuo nuostabesnis tas prisipažinimas iš žmogaus, kuris buvo laikomas laimės numylėtiniu ir kurį visi laikė laimingiausiu žmogumi pasaulyje. Jis skundėsi, kad iš savo 75 metų gyvenimo jis nėra nė keturias savaites buvęs laimingu. Štai jo liūdni prisipažinimo žodžiai: "Aš jaučiuosi it žiurkė, užėdusi nuodų: ji laksto po urvus, ji nuolatos ryja vandenį, viską griebia esti, kas tik jai pasitaiko pakelyje, o nenumaldoma naikinanti ugnis dega jos viduriuose".

Be religijos negalima gyventi

Žiūrėk, kaip teisingas yra rusų priežodis: "Galima dar gyventi be tėvo, dar yra įmanoma gyventi ir be motinos, tačiau negalima gyventi be Dievo".

Religija turi daug priešų, tačiau ji turi du didelius ramsčius, kurių priešai jokių būdu neįveiks. Kokius? Žmogaus didybę ir žmogaus menkystę. Žmogaus didybę, kurios deginantį veržlumo troškulį tegali vien tik religija numaldyti, ir žmogaus menkystę, kurios bejėgiškumą, kurios kančias ir sielvartus tik viena religija tegali nuraminti. Kaip ilgai žemėje bus bent viena žmogiška širdis su nesuskaitomais troškimais, kuri jaus medžiagiškojo pasaulio ankštumą, kaip ilgai pasaulyje bus bent viena suspausta žmogaus širdis, kuri blaškosi ir daužosi kančiose — tikėjimo priešai niekuomet nelaimės.

Kun. K. A. Matulaitis, M. I. C.

GUDRUMAS

VASAROS metu į Marijonų Seminariją dažnai užsuka tolimi svečiai. Pereitą kartą pasimačiau su detroitiečiais.

— Sveiki, iš tolo atvykusieji. Kaip begyvuojat? — sakau.

Pasisveikinom. Pirmaisiais įspūdziais pasidalinome, išvaikščiojome Marijonų Seminariją ir galop, sode sėdė, ramiau pakalbėjome.

— Pereitą sekmadienį mūsų klebonas kalbėjo, kad būtume gudrūs, kaip žalčiai, ir neklastingi, kaip balandžiai. —

— Ir ką? Pasimokinite, kaip reikia gyventi?

— Aš buvau nepatenkintas už žalčius, — pasakė svečias.

— Jei tik tiek gudrumo turėčiau, kaip gyvatė, seniai būčiau žuvusi, — pastebėjo jo žmona.

— Kam buvo įsižeisti: juk jūsų klebonas jūsų nepavadino nei žalčiais, nei gyvatėmis, — sakau.

— Netiktų lyginti žmogų prie šliužų, — tarė svečias.

— Sut nku. Bet ten lyginamas gyvatės gudrumas su žmogaus gudrumu. Kaip žinote, gyvatė ar žaltys pavojaus metu, kai negali pabėgti, susiriečia ir paslepia galvą. Sužalotas kūnas ar nukirsta uodega ataugės, bet galvos nustojes — nebegyvens. Tad jis gudriai gina savo gyvybę. —

— Ir žmogus moka ginti savo gyvybę, — pastebėjo viešnia.

— Taip. Kūno gyvybę mes giname ir reikia ginti. Bet už kūno gyvybę yra daug vertesnė sielos gyvybė.

— Juk siela nemiršta, — sako svečias.

— Taip, prigimtiniai siela negali mirti, ji yra dvasia, neturi dalių, negali išsiskirstyti, negali prigimtiniai mirti. Bet siela turi aukštesnį gyvenimą. Kai ji turi savyje Dievo pašvenčiamąją ma-

lonę, ji yra dieviškojo gyvenimo dalininkė, turinti teisę amžinai būti su Dievu Jo laimės karalystėje. Tą malonėje gyvenimą siela gali pražudyti, atsisakiusi klausyti Dievo, sunkiai nusikalsdama. Sunkus nusikaltimas atima sielai amžiną laimės gyvenimą. Sakome, ji miršta savo laimei.

— Amžinos laimės niekas nenori prarasti, — tarė svečias.

— Gal ir taip, bet kiekvienas sunkiai nusidedas žogus savo valią pastato aukščiau Dievo valios ir tariamą žemės gėrį ar džiaugsmą labiau vertina, negu patį V. Dievą. Tame visas žmogaus negudrumas, neišmintis.

— Tai kada bus tikroji išmintis? — klausia viešnia.

— Būsime gudrūs ir išmintingi, kai žinodami savo amžiną paskirtį būti danguje, visa darysime, kad pasiektume nesibaigiančią laimę.

— Atrodo, kad sunkus nusikaltimas yra didžiausioji neišmintis ir neatsitaisoma skriauda pačiam žmogui, — samprotavo svečias.

— Tikrai taip. Kai žmogus ne vien tai žino, bet tąja tiesa gyvena, — jis vengia visų į nuodėmę vedančių progų, nes nusikaltęs pats sau padarytų begalinę skriaudą. —

— Visgi tą skriaudą galima atitaisyti, — pastebėjo viešnia.

— Tam reikia kelių sąlygų: 1. reikia, kad V. Dievas palaikytų gyvą nusikaltėlį, kol susipras; 2. reikia, kad veiktu drauge su skatinančia į atgailą Dievo pagelbine malone; 3. reikia, kad nusidėjėlis gerai atliktų išpažintį ir atsiteistų už kaltę Dievo teisybei.

— Gudriau bus visai nenusikalsti, negu už kvailystę paskui gailėtis, — tarė svečias.

— Tikrai taip. Verta vengti nuodėmės. Būkim gudrūs. —

V. Lapšys.

Teateinie Tavo Karalystė

Kristui — Eucharistijos Karaliui

PER tiek laiko daugybės žmonių lūpos šnabždėjo ir šnabžda maldos žodžius: „Teateinie Tavo karalystė“. Žmonijoj įsigalėjusi mintis, kad Dievo karalystė neskirta šiai žemei, kad Dievo karalystė kur tai aukštybėse, į kur Dievas pasiima visus geruosius žmones — jiems mirus.

Jei taip iš tikrųjų būtų, tuomet Kristus nebūtų mūsų mokinės melstis: „Teateinie Tavo karalystė“. Visagalis, mylintis Tėvas, apie kurį mokino Kristus, žiūri į mūsų pasaulį, pilną vargų, kančių, nedorybių. Mato, kaip žuva talentai, gabumai, kaip gėsta gyvybės, kaip nekaltybė aukojama nuodėmei. Ir kodėl gi Dievas neduoda mums savo karalystės, apie kurią mokino mus Kristus melstis? Mes turime laisvą valią, protą, sąžinę, mokėjimą skirti gerą nuo blogo. Dievas niekuomet žmonių, prieš jų norą, nesiunčia į blogį.

Kristus, mokindamas šios maldos „Teateinie Tavo karalystė“, nemokė tuščiai ir mechaniskai žodžius kartoti, bet šios karalystės atėjimui gyventi, dirbti taip, kaip melstis: „Tėve mūsų, kursai esi Danguje...“ Ne despotas, savo valia valdąs pasaulį, bet mus mylįs Tėvas. Žmonės mato apie save vargus, kančias, nelaimes, skriaudas, neteisėtumus, skurdą, kuriais yra pripildytas žmonių gyvenimas, net taip vadinamoje krikščioniškoje šalyse ir abejoja: „ar Dievas mūsų Tėvas?“ Taip, mes esame Dievo vaikai... Visam pasauli žmogus yra vienintelis tvarinys, galįs kurti, turįs dievišką dovaną mokėjime taikinti priemones tikslui pasiekti. Pagaliau argi žmogus pasiekęs galimybes skraidyti ore daug greičiau, negu paukščiai, radio pagalba girdėti garsus,

skleidžiamus tūkstančių mylių atstume, pasirodytų negalįs pagerinti skurdžios, vargingos pasigailėtinos neturtingųjų, vargšų padėties. Pagalvojus apie išradimus, žmogaus padarytus, po to pažvelgus į varguomenę, skurstančią prabangos centruose, paliktą žiaurumui, neteisėtumui, neabejodami prieisime prie išvadų, kad taip yra ne dėl Dievo kaltės, bet dėl žmonių kaltės.

Mes kalbame „Tėve mūsų“ — ne mano Tėve, bet mūsų. Jis Tėvas visų žmonių, visus be skirtumo mylįs Tėvas. Pas Jį mes prašome Jo karalystės, tačiau mes tik lūpomis šaukiame Jį. Mes vadiname Jį Tėvu tik tada, kai susikaupiame maldoj, bet savo darbais mes neigiame Jį, kaip Tėvą visų žmonių. Jei mes Jo neneigtumėm, neprieleistumėm prie to, kad žmonės iš bado mirtų, padėtumėm jiems, paguostumėm neturtėlius varge, nes daryti gera, sušelpiti, paguosti vargstančius įsakė Kristus.

Teateinie Tavo karalystė, kiekvienas pagalvojęs gali padaryti išvadas, kad toji karalystė gali ateiti čia žemėn, jei žmonės to panorėtų, jei jie ieškotų ir pagrįstų savo gyvenimą teisingumu, teisėtumu, elgtųsi pagrindiniu krikščionybės principu: — **Elkis su kitais, kaip nori, kad su tavim taip būtų elgiamasi.** Jei visi gyventų taip, kaip pridera gyventi vieno Tėvo vaikams pagal Kristaus paliktą mokslą, ateitų Dievo karalystė. Kristus atėjęs pasaulin sėjo Dievo karalystę žemėje. Tiesos Evangeliją su džiaugsmu priėmė žvejai, mokslininkai, net karaliai, valdovai. Ji sklido po visą pasaulį, po visas šalis, po imperatorių sostines. Krikščionybė mokė apie žmonių lygybę, apie tai, kad Dievas yra tėvas, o žmonės — broliai. Ji sutraukė vergų pančius ir naikino tą

didžią neteisybę, kuri davė galimybės nedidelei žmonių saujelei lėbauti sąskaiton padėto darbo, pralieto prakaito vergų ir darbininkų. Toks Kristaus mokslas negalėjo patikti ištivirkusiems, visko pertekusiems kraugeriams. Jie norėjo Kristaus skleidžiamą tiesą nuslopinti, todėl kilo krikščionių žiauriausi, kokie tik begalėjo būti, persekiojimai. Tačiau juo daugiau krikščionybė buvo persekiojama, juo ji labiau tvirtėjo ir tvirtės. Ne tik anais, bet ir šiais laikais, krikščionybė panašių tironų arba nieko gero negalvojančių žmonių yra persekiojama. Daugelis sako: "Taip, tai visa tiesa, bet įgyvendinti to negalima". Bet įsigilinkite į tuos žodžius ir pagalvokite, argi Dievo pasauly negali būti įgyvendinta Dievo Teisybė ir Jo Valia!

Mūsų tikslas eiti prie Dievo karalystės įgyvendinimo žemėje, eiti prie to, kad būtų sumažintas neturtėlio vargas, duoti galimybės visiems naudotis Dievo dovanomis, kad visiems būtų gera gyventi savo tėvynėj. Dažnai tačiau rūpinamasi rūmų, paminklų statymu, o neturtėlių, vargstančių, žmonių mirstančių badu klausimas užmirštas.

Ar mes pagalvojome kada nors, kad tie nuskurdę, sustyrę nuo šalčio ir alkio, su ašaromis maldaują išmaldos žmonės yra mūsų broliai? Jei ne, sunkiai nusidedame. Tokia nuodėmė — tai dangaus keršto šaukianti nuodėmė. Ir kokią pagaliau mes turime teisę taip elgdamiesi kartoti šventus žodžius: Teateinie Tavo karalystė, juk mes patys šalinamės, neduodame jai ateiti, o meldamiesi tuščiais žodžiais be gerų darbų mes išjuokiame Viešpatį, mes veidmainiaujame.

Žmogui, kuris tiki, kad ateis Dievo karalystė, kurios mes laukiame, žmogui, kuris laiko save atsiųstu į šį pasaulį dirbti tam, kad ateitų toji karalystė, tokiame žmogui, nors jis ir ne-

išvystų čia žemėje Dievo karalystės, būtų didelis atlyginimas už tai, kad jis silpnas ir nežymus tvarinys, dirba tam, kad pasiekti Dievo karalystės žemėj, dirba tam, kad išplėsti pasaulį iš šėtono nagų ir padaryti jį teisybės ir šviesos karalyste. Kiekvienas, kurs dirba tam kilniam tikslui, jaučia širdies gilumoj kad Dievo karalystė yra, ir kiekvienas, dirbąs Dievo karalystės atėjimui, kada nors išgirs iš Dievo balsą: "Ateikite, mano palaimintieji: teisingi ir ištikimi vakai, paveldėkite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę... — Šios Karalystės — Tikėjimo, Vilties ir Meilės Karalystės atėjimo šiandieninė žmonija itin reikalinga.

Kalinio pasakojimas

— Dabartinė mano sielos būklė nerami, nes turiu žaizdotą sielą. Praeities neapgalvotas gyvenimas didina sielos neramumą. Ji yra skausmų surakinta. Ji liūdi, kad praeity galėjo gyventi, dirbti kilnius pasiaukojimo darbus, ko, deja, nepadarė.

Jos kilnumą užtemdė nakties šešėliai, juodi darbai. Ji alpsta šiandien skausmų verpetuose... Ji trokšta to grožio, kurį pamynė praeities gyvenime. Ji nori ramybės. Ji trokšta spinduliuoti kilnumo spinduliais ir žydėti nekaltybės žiedu. Ji verkia pažvelgus į tai: kadaise kūrenosi širdyje nekaltybės ugnis bei nekaltos kūdikiškos mintys, dabar gi matau tik likusią ugnia vietę ir pelenus. Kai mano siela liūdi, verkia, — liūdžiu, verkiu kankinuos ir aš. Nėra man džiaugsmo, nėra tos ramybės, kurios trokšta manoji siela. Žuvo mano jaunatvės tikslai bei siekimai. Nuliūdimas ir skausmai, šiurkštus ir šaltas kalėjimo gyvenimas. Liko klaiki dykuma... Esu neramus.

Dr. jur. Pr. V. Raulinaitis

Katalikybė — kovos religija

Katalikų mokslo skelbėjas pasauliui Jėzus Kristus mus išmokė, kad savo šalininkams jis neša kovą ir aktingumą, kad išpažįstantieji jo skelbiamąją evangeliją bus persekiojami ir kad reikės kovoti, norint plačiai žmonių tarpe krikščionybę paskleisti. Ir jei kartais evangelijoje randami tartum pasyvumo momentai, tai tik tam, kad tuo dar labiau būtų pabrėžtas reikalingasai aktingumas ir geru pavyzdžiu veikimas į krikščionybės priešus.

Svarbiausias kovos motyvas katalikybėje yra tas, kad ji turi būti skelbiama visiems žmonėms ir visoms tautoms tol, kol visas pasaulis ateis prie Kristaus ir taps, anot evangelijos žodžių, viena avija, o Kristus vienas piemuo. Kiekvieno kataliko yra didžiausia pareiga vykinti šis siekimas ir jam pašvęsti visas savo jėgas.

Šiandien pasaulio dauguma antikatalikiška ir pačių katalikų tarpe yra nemaža tokių, kurie savo darbais trukdo katalikybės idėjų plėtimąsi ir įsigyvenimą visuomenėje. Antikatalikiškai pasaulis visas priemonės taiko kovai su katalikybe; jis vartoja kultūrinės, organizacinės, materialinės, politinės ir kitokias pajėgas, kad nuslopintų ir išnaikintų katalikybę. Kokių būtų pažiūrų ir nusistatymų katalikybės priešai, jie visad kovoje su katalikybe puikiausiai sutaria ir bendrai organizuotai eina prieš ją. Sąmoningas katalikas privalo tai ne tik suprasti, bet ir pajausti, kad tik kovoje jis gali atlaikyti savųjų principų pozicijas, kad tik kovoje jis gali pateisinti savo, kaip kataliko, uždavinį vesti pasaulį į tai, kad būtų jame viena katalikų tikyba. Tas katalikas, kuris apsidėdžia arba kokių nors būdu net padeda katalikybės priešams įsigalėti yra vertas pas-

merkimo ir pašalinimo iš garbingos katalikų visuomenės. Jokis *dolce far niente* nepateisins apsidėdėlių, nes katalikybė yra jaunatvės, tad aktingumo ir kovos religija.

Katalikų kovos tikslas — evangelijos įsigalėjimas visame pasaulyje — privalo būti garbingai realizuojamas. Kovos veiksmuose katalikams yra būtina ir svarbu nugalėti savo priešas, kuris yra — visokios antikatalikiškosios idėjos, visokios antikatalikiškosios ir pseudokatalikiškosios veikimas. Maža dar nugalėti, reikia, kad iš katalikybės priešų visur virstų žmonės jos draugais ir kovotojais. Šiam tikslui daug yra priemonių. Svarbiausioji bus kataliko aktingumas pirmiausiai savy, paskui šeimoj, visuomenėj ir valstybėj.

Akingasai katalikas veikia žodžių, raštų, įvairiose kultūrinėse, ekonominėse ir politinėse organizacijose, visuomenėj ir valstybėj. Visos geros priemonės turi būti vartojamos. Katalikybė reikalinga stiprinti spausdintu žodžiu, ekonominiu veikimu savuose kooperatyvuose, politinių darbu ir savų geru pavyzdžiu gyvenimu. Katalikų priešas yra visa, kas neina su katalikais, nes ir Kristus pasergėjo jau, kad kas ne su Juo, tai tas yra prieš Jį. Bet čionai nereikia suprasti, kad katalikas privalo kovoti su nekatalikais. Atvirkščiai — katalikas visame privalo atsiųsti artimo meile ir griežčiausiai jį laikyti, nes privalu mylėti savo priešas, o reik neapkęsti vien jo klaidos.

Ši artimo meilė yra vienintelis ir būtinas pamatas, kuriuo atsiremtina kovoje už katalikybę, nes jei katalikas skelbia savo mokslą, tai tik todėl, kad jis be galo myli savo priešą, gailisi jo

klaidžiojančio patamsėse ir visa širdžia nori atvesti jį į tikrą išganymo kelią.

Katalikas, kovodamas su jo skelbiamąjį mokslo priešininkais, privalo būtinai apsisaugoti savo tariamųjų draugų, kurie vienais ar kitais sumetimais kartais skelbia save neutraliais arba net katalikais, o gyvenime ir veikime, ar tai organizaciniame ar politiniame, naikina katalikybę, slopina ją palaikančias organizacijas ir neduoda joms laisvai ir nevaržomai veikti. Kovą su neutraliais ir tariamais katalikais ar pseudokatalikais yra labai sunki, nes ne kiekvienas iš karto ją permano ir pamato, kuris yra priešas, o kuris draugas. Kartais pseudokatalikai parodo tokio aktingumo, bent žodžiuose, katalikybės naudai, kad gerą širdį kataliką suklaidina ir tuojau pasikiau lengvai gali kovoti prieš katalikybę ir ją naikinti. Atskirti kas yra katalikų draugas ir priešas yra pareiga kaip atskirų katalikų, taip labiau dar jų organizacijų ir pačios bažnytinės vyresnybės, kuri šiuo klausimu yra vienintelė kompetentinga.

Jei kartais visuomenėje vienu ar kitu būdu katalikai yra raginami į energingą ir aktingą kovą už savo idealus, tai tik nesusipratimas arba pikta valia pagrįstas noras gali tai išaiškinti kovą su nekatalikais. Tokios kovos katalikas nesiima, nes jis myli savo artimą, vis vien kokio religinio nusistatymo jis bebūtų, bet iš meilės imasi kovoti su artimo klaidomis ir nori jas pašalines savo artimą atvesti į tikrą Amžinosios Tiesos kelią.

KIEKVIENO KATALIKO YRA ŠVENTA PRIEDERMĖ PAREMTI KATALIKIŠKĄ SPAUDĄ IR JĄ KUO PLAČIAUSIAI PASKLEISTI TARP ŽMONIŲ.
Popiežius Pijus IX

Šventasis ir plėšikai

KARTĄ šv. Jonui Kantiečiui, dar jaunam esant, reikėjo keliauti per didelę girią. Jis turėjo nunešti į miestą nemažą sumą pinigų. Bijodamas, kad neužpultų plėšikai ir neatimtų pinigų, didesnę jų dalį įsiuvo į savo apsiausto siūlę.

Įėjus jaunikaičiui į vidurį tamsios girios, kur medžiai gaudė savo amžinąją giesmę, iš tankaus krūmo iššoko keli plėšikai.

— Rankas aukštyt!

Jonas drebdamas pakėlė rankas ir atidavė plėšikams pinigus.

— Daugiau pinigų ar neturi? — paklausė plėšikai.

Jaunikaitis, iš baimės užmiršęs, kad turi į apsiaustą įsiūtų pinigų, atsakė:

— Ne, daugiau nebeturiu.

Plėšikams truputį atsitolinus, Jonas atsiminė turįs paslėptų pinigų. Jis galvoja sau:

— Jeigu aš nepasisakysiu, kad turiu daugiau pinigų, bus melas. Meluoti nenoriu, — nuodėmė!

Prisivijęs plėšikus tarė:

— Gerieji žmonės, aš turiu dar ir daugiau pinigų, tik buvau užmiršęs jums pasakyti.

Šventasis atardė siūlę, išėmė pinigus ir duoda plėšikams. Plėšikai neima. Susijaudinę tokiu jaunuolio elgesiu, pasižiūrėjo viens į kitą; puolė prieš šventąjį ant kelių ir tarė:

— Mes tamstai atiduodame ir tuos pinigus, kuriuos buvome paėmę. Priimkite juos ir mums atleiskite.

Dr. J. Prunskis.

Tiems, kurie dar myli Lietuvą

KAIP gyvas atmintyje, stovi anas 1940 metų popietis: jau kelios savaitės kaip siautėjo Lietuvoje bolševikai. Areštai, uždarinėjimai draugijų ir laikraščių, mėtymai iš namų mūsiškių įstaigų. Okupacijos jungas taip sunkus! Susirinkome mes būrelis ištikimų draugų pro ginkluotas bolševikų sargybas, ant tiltų ir skersgatviuose stovinčias, ir tariamės: kaip mes galėtume nusiųsti žinią Amerikos lietuviams, pasakyti apie Lietuvos vargus ir priespaudą. Rodos, tada lyg palengvėtų, lyg būtų vilties iš kur nors pagalbos susilaukti...

Ir šiandien okupacijos išvarginti, kalėjimuose iškankinti, areštuose tampyti ir mušti, ištrėmimo diena iš dienos mirties laukdami lietuviai ir tie ginkluotų maskolių su šunimis po Lietuvos girias gainiojami partizanai — kaip gi jie visi norėtų, kad jų atodūsius pasaulis išgirstų, kad jų ašaras žmonija pamatytų, kad nors laisve besidžiaugiančių lietuvių širdyse jų kančia atgarsį atrastų.

Nauja vertinga knyga

Dienraščio "Draugo" rūpesniu šiomis dienomis išėjo iš spaudos ypatingos vertės knyga "Mirties kolona", kur gyvu, vaizdžiu stiliumi kruvinosios lietuvių kančios kaip vaizdžioj kino filmoj perduodamos.

Jos autorius sako įžangoje:

— "Kiekvienas šią knygą skaitantis teatsimena, kad ją rašiau savo ir kitų lietuvių NKVD rūsiuose, tardymų kambariuose ir kalėjimuose išlietu krauju. Ją rašiau tų tūkstančių su manim Gudijos plentuėjusių ir mirusių nekalbų žmonių krauju. Ją rašant į mane žvelgė išblėsusios nužudytųjų akys ir prašė mane, gyvą likusį, paklausti: už ką mes buvome skriaudžiami, kankinami ir mirėme?"

Šiame veikale nupasakojami lietuvių pergyvenimai bolševiko kalėjime, vežimas į Rusiją, baisios valandos bombarduojamame Minsko kalėjime, kalinių sušaudymas ties miškeliu kelyje į Červenę. Iš lietuvių tik nedaugeliui teko nuostabiu būdu pasprukti: jų tarpe pulk. Petručiui, dviems broliams kunigams Petračiams ir šios knygos autoriui A. Toliui.

Skaitykite šią įdomią knygą, platininkite. Ypač svarbu būtų, kad ji patektų į rankas Maskvos propagandos apakintų lietuvių. Gal priminimas sušaudytų brolių kraujo pažadins jų užliūliuotą sąžinę.

Spaudos apaštalai

Šios knygos platinimas yra garsinimas Lietuvos kruvinų kančių, tai vertingas spaudos apaštalavimas, prie kurio mus skatina didieji žmonės.

Prisiminkime tik, ką spaudos reikalui yra išsitaręs Štrasburgo vyskupas Ruch:

— Kai dėl senatvės nebegalėsiu daug dirbti, savo pasilikusias jėgas aš panaudosiu kelionei po visą kraštą, kad galėčiau visur skelbti tą tiesą: spauda yra reikalingesnė už mokyklas, nes ji formuoja viešąją opinią ir yra suaugusiųjų mokykla.

Popiežius Pijus X, kai dar buvo Venecijos arkivyskupas, patsai su gondola plaukdavo nuo vieno namo iki kito namo (Venecijoje vietoje gatvių yra kanalai), rinkdamas prenumeratorius, skaitytojus savo diecezijos laikraščiai. Kartą jisai prasitarė:

— Jei tam, kad garantuočiau egzistenciją mūsų laikraščio "Difesa" (Apgynimas) reikėtų paaukoti vyskupiškas kryžius, mano bažnytiniai papuošalai, mano baldai, aš tą mielai padaryčiau.

Vertė S. P.

ELGETA

PASKUTINĮ senųjų metų vakarą pas Steinbachą, garsų visos apylinkės tapytoją, susirinko keletas ponų. Čia švietė žalia šviesa. Ant stalo garavo arbata. Židiny žėrėjo ugnis. Už lango blaškėsi snaigės...

Vienas ponas, klajodamas akimis po kambarį, pamatė paveikslą, vaizduojantį elgetą.

— Ką šis paveikslas vaizduoja? — paklausė jis, — man rodos, kad tamsa, ponas Steinbach, jį paįsei su ypatingu rūpestingumu, nors čia vaizduojamas tik elgetas.

— Taip, elgeta, — atsakė Steinbachas, — bet aš šitam elgetai visa atiduočiau, ką tik turiu.

— Šitam elgetai? — nustebo susirinkusieji. — Kaip čia gali būti? Malonėkit mums paaiškinti, — prašė svečiai.

Steinbachas prisipyle pilną stiklą arbatos, atsilošė į kėdės atramą, apžvelgė į smalsius svečius ir pradėjo:

— Tai buvo prieš daugelį metų. Buvo vakaras prieš Naujus Metus. Tada aš buvau Paryžiuje. Gyvenau labai skurdžiai. Kenčiau tris ketvirčius metų badą. Mano vargas buvo neapsakomas. Vieną vakarą aš turėjau nueiti pas savo mokytoją, tapytoją Štetnerį. Jis žadėjo mane sušelpiti. (Buvo tai žiemos metu. Gatvėse tamsu ir šalta; visa buvo apsnigta). Ir netrukus atsidadėjau pas savo mokytojo duris. Pirkioje viešpatavo tyla. Pasibeldžiau. Po valandėlės atsiliepė svetimas balsas. Įėjęs radau elgetą. Mano mokytojo nebuvo. Elgeta žiūrėjo į mane. Pasitiko sustingusiu žvilgsniu.

— Atleiskite man... — aš pradėjau. Vos spėjus man pabaigti sakinį, į-

jo mano mokytojas iš kambario, skiriančio nuo mus tik uždangalu. Jis tik parodė rankomis ir, nė žodžio netaręs, vėl užlindo už uždangalo. Bet aš supratau savo mokytoją. Aš atsisėdau prie židinio ir pradėjau šildytis. Tada sučiupiau kišeniuje du sviestainius ir pradėjau godžiai valgyti. Pažvelgiau į kambario vidų ir vėl pamačiau alkaną ir nuvargusį elgetos žvilgsnį. Tos akys labai mane sujaudino. Aš atsistočiau ir jam pasiūliau savo paskutinį sviestainį. Jis paėmė ir valgė ir vis žiūrėjo į mane. Pagaliau paklausė:

— Kodėl jūs atidavėte savo duoną? Juk jūs daugiau neturite?

— Taip, daugiau neturiu, — atsakiau, bet aš manau, kad du, kurie kartu skursta, turi pasidalyti.

— Tai yra gražu! — tarė elgeta.

Jis ištiesė savo ranką ir paspaudė manąją. Jo akys degė kūdikiška dėkingumo šviesa.

Štetneris per savo darbą buvo užmiršęs ir valgį, ir Paryžių, ir pasaulį. Aš išėjau namo. Parėjęs atsiguliau į savo prastą guolį. Aš kenčiau badą, o apie padovanotą duoną ir pagalvoti gėdinaus. Ką duos man Nauji Metai? Ką jie man žada? Taip begalvodamas ir užmigau, pamiršęs šaltį ir alkį. Nuostabūs tie buvo metai. Naujų Metų rytą radau ant stalo laišką. Iš pradžių jį apžiūrėjau iš visų šonų, pagaliau ir atplėšiau. Iš jo iškrito tiek pinigų, jog su jais buvo galima išgyventi pusę metų geriausiam Paryžiaus viešbuty. Pats laiškas buvo šitoks:

“Edgar T. Klainence, iš New York, apmoka sviestainį. Aš pirmiau buvau įsitikinęs, kad žmonės jau yra netekę gerumo, bet dabar tikiu, kad jo dar yra. Bet, gal būt, tik vargšai toki geri..”

— Mano draugai, aš šokinėjau po kambarį, kaip beprotis, pinigus skaičiau dvidešimt kartų ir dar daugiau, ir verkiau įkišęs galvą į pagalvį. Mano draugai, ar suprantate, ką galėjo jausti vargšas ir paskutinis skurdžius — gavęs tiek pinigų. Pas Šteinerį, pas kurį tuoj nuvykau su pirmu džiaugsmu, išgirdau dar nuostabesnę dalyką.

Šteineris ieškojo dideliui veikalui elgetos tipo, bet jis tinkamo nerado — tokio, kuris kaip reikiant atvaizduotų elgetą. Bet jis pažino vieną amerikietį milijonierių, kurio veidas tiko vaizduojamam elgetai. Štetneris paprašė milijonierių atsisėsti, ir jis, nė žodžio neištaręs, atsisėdo. Ir taip atsitiko, kad aš milijonieriui dovanojau sviestainį, kuris buvo jam taip gardus! Ir šis milijonierius, dėl tokio menko mano darbo, leido man toliau studijuoti. Jis leido man apvažiuoti didesnę dalį pasaulio. Mane jis pirmas suprato. Visa tai nė apsakyti nepajėgiu. Tatai ėjo iš Aukščiausio Galybės.

Svečiai tylėdami pradėjo gerti jau atvėsusią arbatą. Į juos lyg žiūrėte žiūrėjo maldaujančios pagalbos elgetos akys. Laikrodį mušė dvylika...

Klausimai ir Atsakymai

Ar reikia sakyti per išpažintį nuodėmių skaičių? Anot kurių kalbos to nereikia daryti.

Netikusiai, net šventvagiškai atlieka savo išpažintį, kas tyčiomis nesako savo mirtinų nuodėmių skaičiaus per išpažintį. Dievas apreiškė, kad "prakeiktas, kuris atlieka Viešpaties darbą netikusiai."

Reikia visuomet daryti kaip katekizmas rodo ir kaip Bažnyčia moka, o ne kaip nekurie apsileidėliai plepa.

Ar krikšto tėvai užsitraukia tarp savęs giminystę?

Ne. Jie užsitraukia tik dvasinę giminystę su kūdikio tėvais ir pačiu kūdikiu, bet ne tarp savęs.

Ar pelno rožančiaus atlaidus asmuo, kuris meldamasis vartoja nešventintą ir be uždėtų atlaidų rožančių?

Už kalbėjimą rožančiaus yra suteikti nekurie atlaidai, kuriuos galima pelnyti, vartojant nešventintą rožančių, bet kad pelnius visus rožančiaus skiriamus atlaidus, tai reikalinga turėti šventintas rožančius su prijungtais jam tam tikrais atlaidais.

B. Brazdžionis

BENAMIŲ DAINA

Lietuva, Lietuva, tu kaip saulė gyva
Ir už rudenio debesio juodo,
Tu benamių sūnų už kalvų ir kalnų
Ir daina, ir viltis, ir paguoda.

Tavo lygūs laukai, tavo pievų takai
Tavo vasaros aukštas dangus
Šauks mane ir vilios atgalios, atgalios
Širdį skelį tartum varpas žvangus.

Be tavų spindulių, tavo žemės kelių,
Man pailso kelionėje kojos,
Ir akis atsigaus laisvėj tavo dangaus
Ir širdis plaks tik tavo šilojuos.

Daug ištremta sūnų už Altajaus kalnų,
Daugel krito kovoj dėl tavęs,—
Jų mirtis ir kančia, mūsų kelias nakčia
Tavo laisvės rytojų pašvęs.

Lietuva, Lietuva, tu kaip saulė gyva
Ir už rudenio debesio juodo,
Tu benamių sūnų už kalvų ir kalnų
Ir daina, ir viltis, ir paguoda.

ŽINIOS IŠ LIETUVIŠKOJO PASAULIO

● Lietuvoje naciai išžudė 136,421 žydą. Iš karo nusikaltelių teismui Nurnberge patiektų dokumentų matyti, kad vokiečiai Lietuvoje išžudė 136,421 žydą. Viename dokumente sakoma, kad Lietuvoje liko žydų: Vilniuje 15,000, Kaune 15,000 ir šiauliuose 4,500. Žydai buvo žudomi ir po to.

Pačių žydų daviniais, dabar Lietuvoje yra 22,000 žydų. Manoma, kad apie 20,000 žydų iš Lietuvos yra Vokietijoje ir nebenori grįžti į bolševikų užgrobtą Lietuvą.

Latvijoje naciai išžudė 35,238 žydus ir Estijoje 963. Latvijoje, o ypatinai Estijoje, žydų ir buvo nepalyginamai mažiau.

● Išileis tremtinius Kanadon. Kanados vyriausybė Danijoje atidarė imigracijos įstaigą. Tokiu būdu pradeda mas vykdyti pažadas išleisti į Kanadą 10,000 tremtinių. Kokius žmones Kanada pirmoj eilėj išileis ir kokiomis sąlygomis, tuo tarpu dar nėra aišku. Esant tokiai didelei tremtinių masei — apie vienas milijonas — sunku tikėtis, kad į 10,000 skaičių pakliūtų daug lietuvių. Bet gal vienas kitas pasinaudos proga ištrūkti iš bado stovyklų Europoje.

● Renkamos lietuviškos knygos. Memmingeno tremtinių stovykloje dar 1945 metais įsisteigė Lietuvių Tremtinių Bibliografijos Įstaiga, kurios tikslas yra rinkti visas lietuvių kalba išleidžiamas knygas ir kitus leidinius. Taip pat renkami svetimomis kalbomis išleisti leidiniai, jeigu juose kalbama apie Lietuvą ar lietuvius. Tai įstaigai vadovauja atsargos pulkininkas A. Ružancovas, Lietuvoje buvęs ilgametis Lietuvos kariuomenės centrinės bibliotekos viršininkas.

Panaši įstaiga įsteigta ir Šveicarijoje, Berno mieste. Ji vadinama Lietuvių Bibliografijos Archyvas. Jai vadovauja laikraštininkas Dr. A. Gerutis.

● Lietuvių rašytojų almanachas. Paminėti 400 metų sukakčiai nuo pirmos lietuviškos knygos išleidimo, lietuviai rašytojai ištrėmimo išleidžia almanachą, pavadintą "Tremties metai". Almanache bus 70 rašytojų kūriniai. Jis bus 612 puslapių didumo.

● Nevalgys sviesto, kad padėtų badaujantiems. Pietų Afrikoje vieną savaitę visi gyventojai nevalgys nė kruopelės sviesto. Tokiu būdu per savaitę sutaupyta sviestas bus pasiųstas badaujantiems Europos gyventojams.

Ar tai ne gražus pavyzdys mums, kaip galima padėti vargstantiems žmonėms? Mums nėra reikalo nevalgyti sviesto, nes jo čia yra per akis. Tačiau iš mūsų kiekvienas gali nutarti paskirti kasmet vienos dienos uždarbį tremtinių šelpimui. Mums tai menkniekis, o tremtiniams tai būtų milžiniška parama.

● Laiškas nuo motinos iš Sibiro. Kun. dr. J. Prunskis gavo iš Vilniaus telegramą, kurioje vieni jo pažįstami praneša sugrižę iš Sibiro. Tą pačią dieną gavo laišką iš Sibiro, kuriame jo motina rašo, kad ji persikelia gyventi pas savo seserį, kuri buvo ištremta į Sibirą, kaip ir jo motina, 1941 m.

● Knyga apie atsivertėlius. Kun. P. Juras, žinomas lietuviškų knygų leidėjas, nusistatęs išleisti naują knygą apie buvusius komunistus ir kitokius paklydėlius, atsivertusius į katalikybę. Knyga bus apie 100 pusl. Spaudai ją paruošė kun. J. Prunskis.

ŽINIOS IŠ KATALIKIŠKOJO PASAULIO

● **Pokarinis Eucharistinis kongresas.** Prancūzijoje, Nantes mieste, kuris karo metu buvo labai sugriautas, įvyko Prancūzijos Eucharistinis kongresas. Kongrese dalyvavo kardinolas Roques, Rennes arkivyskupas ir popiežiaus legatas, ir daugybė vyskupų ir arkivyskupų iš visos Prancūzijos ir didžiulės minios žmonių. Tai buvo reikšmingiausia religinė manifestacija nuo karo pabaigos.

● **Medalis kardinolui.** Karo sekretorius Petterson kardinolui Spellmanui įteikė Nuopelnų medalį už jo pasitarimą Jungtinėms Tautoms karo metu. Tai trečiam dvasiškiui suteikimas tas medalis. Iš viso bus suteikti devyniems labiausiai pasižymėjusiems dvasiškiams tie medaliai.

Kardinolas karo metu aplankė daugybę kariuomenės stovyklų ir frontų, stiprindamas karių dvasią.

● **Bolševikai pralenkė Hitlerį.** Patvirtindamas kardinolo von Preysing tvirtinimus, pasakytus vienam pamokslui, Šveicarijos laikraštis *Basler Nachrichten*, leidžiamas protestantų, rašo, kad bolševikai pralenkė Vokietijoje patį Hitlerį.

Koncentracijos stovyklose Oranienburge, Sachsenhausene ir Buchenwalde, kurios buvo įsteigtos nacių, dabar yra daugiau politinių kalinių, negu buvo nacių laikais.

Vien tik Buchenwalde yra 15,000 kalinių. Tai daugumoje socialdemokratų, krikščionių demokratų ir liberalinių demokratų partijų nariai, kurie buvo areštuoti vien tik už tai, kad jie priklausė toms partijoms.

Praėjusią žiemą daugybė kalinių tose koncentracijos stovyklose mirė nuo įvairių epidemijų.

● **Žiūri kaip į draugus.** Japonijos gyventojai noriai priima amerikiečių idėjas ir yra įsitikinę, kad amerikiečiai Japonijoje yra kaip draugai ir demokratijos bei krikščionybės mokytojai. Tai pareiškė Msgr. Edward J. Flanagan, Berniukų Miesto įsteigėjas ir direktorius, kuris neseniai lankėsi Japonijoje gen. MacArthur kviečiamas.

● **Igyvendinti keturias laisves.** Kalbėdamas per radio Europai, Max H. Sorensen, Katalikų Karo Veteranų nacionalinis komandierius, kvietė visus veteranus visame pasaulyje susijungti ir reikalauti Jungtinių Tautų delegatus, kad būtų atstatyta nuolatinė taika, paremta keturiomis laisvėmis ir žmogaus vertinimu.

● **Paskutinis jo aktas.** Uan Chan San, kinietis akrobatas, kuris žavėjo tūkstančius amerikiečių, kai jis lankėsi su cirku Amerikoje, mirė Ispanijoje lūžus jo nugarkauliui. Jis buvo pagonis, bet ligoninėje jis atsivertė ir vieno kiniečio kunigo prieš mirtį buvo pakrikštytas.

● **Giedojo Vatikane.** Buvęs Amerikos armijos seržantas Edbert Ruhl, dainininkas — tenoras iš Washingtono, giedojo "Panis Angelicus" vienos ceremonijose Vatikane, kurios buvo perduotos ir per Vatikano radio. Jis yra nekatalikas. Sekančią dieną jis gavo popiežiaus palaiminimą vienoje audienijoje.

● **Pirmoji komunija kalėjime.** Meksikos miesto moterų kalėjime 20 kalinių priėmė pirmąją šventą komuniją. Kitos kalinės pagerbė komuniją priėmusias drauges iškilniguose pusryčiuose kalėjimo valgykloje.

Rinkite vartotus pašto ženklus misijoms paremti.

NEPAPRASTA KNYGA

“MIRTIES KOLONA”

PASIRODĖ!

Kiekvienas šią knygą skaitantis teatsimena, kad ją rašiau savo ir kitų lietuvių NKVD rūsiuose, tardymų kambariuose ir kalėjimuose išlietu krauju. Ją rašiau tų tūkstančių su manim Gudijos plentuėjusių ir mirusių nekaltų žmonių krauju. Ją rašant, į mane žvelgė išblėsusios nužudytųjų akys ir prašė mane, gyvą likusį, paklausti — už ką mes buvome skriaudžiami, kankinami ir mirėme?

(Autoriaus žodis)

MIRTIES KOLONA—Antano Tolia parašyta nepaprasta knyga, visų seniai su nekantrumu laukta, jau išėjo iš spaudos!

MIRTIES KOLONA yra tikrai nepaprasta knyga, nes kiekvienas jos žodis yra krauju apšlakstyta tiesa. Tai kaltinamasis aktas bolševizmui, didžiausiam visų laikų priešui.

“DRAUGO” Administracijai,
2334 South Oakley Avenue,
Chicago 8, Illinois

Prašau prisiųsti man.....ekzemplierius Antano Tolia knygos
“MIRTIES KOLONA” už prisiunčiamus \$......, po \$1 už egzempliorių.
Vardas, pavardė
Adresas
Miestas..... Zonos No.....